

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 13 februari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0536
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0684/A

Verzoekende partij	de bvba ADW , met woonplaatskeuze te 9250 Waasmunster, Fortenstraat 62 vertegenwoordigd door advocaat Sam DULLAERT
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door de heer Johan KLOKOCKA
Tussenkomenende partij	de heer Johan DEDONCKER vertegenwoordigd door advocaat Erika RENTMEESTERS met woonplaatskeuze op het kantoor te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 17 juni 2016, geregulariseerd met een aangetekende brief van 20 juli 2016, de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 28 april 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkomenende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster van 30 juni 2014 gedeeltelijk ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het plaatsen van een veranda en het restylen van de gevel van een restaurant en een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de terrasoverkapping op een perceel gelegen te 9250 Waasmunster, Fortenstraat 62 met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie B, nr. 800L.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 14 september 2016 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 13 oktober 2016 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 19 december 2017.

Advocaat Manuel HORBACH *loco* advocaat Sam DULLAERT voert het woord voor de verzoekende partij.

De heer Johan KLOKOCKA voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Roy VANDER CRUYSEN *loco* advocaat Erika RENTMEESTERS voert het woord voor de tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 9 mei 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het plaatsen van veranda 7,4 m², plaatsen van open lamellendak t.b.v. zonnewering terras, restyling gevel d.m.v. houten gevellatten en staalplaten” op een perceel gelegen te 9250 Waasmunster, Fortenstraat 62.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘St. Niklaas-Lokeren’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 november 1978, in woonpark.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De brandweer van Waasmunster adviseert op 23 juni 2014 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 25 juni 2014 gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 30 juni 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de verzoekende partij. Het college beslist:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

Gelet op het gunstig advies van de brandweer, mits het naleven van de voorwaarden in bijlage.

Gelet op de kleinschaligheid van de werken.

Overwegende dat de ruimtelijke orde niet wordt verstoord.

... ”

De voorwaarden opgelegd door de brandweer dienen te worden nageleefd.

... ”

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 1 februari 2016 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 24 maart 2016 om dit beroep ontvankelijk en deels gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden, met uitsluiting van de terrasoverkapping.

Na de hoorzitting van 19 april 2016 verklaart de verwerende partij het beroep op 28 april 2016 ontvankelijk en deels gegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden, met uitsluiting van de terrasoverkapping. De verwerende partij beslist:

“... ”

2.4 juridische aspecten - Ontvankelijkheid van het derden-beroep

De vergunninghouder stelt de ontvankelijkheid van het beroep in vraag en formuleert opmerkingen omtrent de laattijdigheid en het vereiste belang.

Op grond van artikel 4.7.21. §3, 3e VCRO dient een beroep op straffe van onontvankelijkheid ingesteld te worden binnen een termijn van 30 dagen die begint te lopen “voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende : de dag na de startdatum van de aanplakking.”

In dit dossier werd een vergunningsbeslissing door het college van burgemeester en schepenen van Waasmunster genomen op 30 juni 2014.

Het voorliggend beroep werd ingesteld bij aangetekend schrijven van maandag 1 februari 2016.

Artikel 4.7.19. §2, 2e VCRO schrijft voor dat de “gemeentesecretaris of zijn gemachtigde erover waakt dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.”

Het dossier omvat een verklaring startdatum van aanplakking op datum van 4 juli 2014 ondertekend door de heer Alex De Witte, aanvrager ADW en een foto waarop te zien is dat de vergunning voorhangt, voor een achteruit gelegen raam.

Een verklaring op eer van de begunstigde van de vergunning, verklaart niet op onpartijdige wijze de correcte aanplakking.

In casu kan niet anders dan vastgesteld worden dat de gemeentesecretaris zich niet afdoende van zijn decretaal opgelegd taak heeft gekweten, en bij het uitschrijven van het attest van aanplakking geen enkele eigen actie of controle heeft ondernomen, maar zich enkel steunt op een verklaring op eer en een foto van de begunstigde van de vergunning van het eerste moment van aanplakking.

Geen van deze stukken van de begunstigde van de vergunning vormen een in redelijkheid aanvaardbaar bewijs van het daadwerkelijk leesbaar aanplakken van de vergunningsbeslissing.

Zo is het bijvoorbeeld perfect mogelijk dat een begunstigde van een vergunning de aanplakking uitvoert, een foto neemt, om onmiddellijk daarna de aanplakking te verwijderen om zo mogelijkheid dat een beroep tegen diens vergunning wordt ingesteld, te minimaliseren.

Enkel een controle ter plaatse door de gemeentesecretaris, of diens gemachtigde, op een voor de begunstigde niet aangekondigde datum, kan een afdoende controle zijn voor de correcte uitvoering van de aanplakkingsplicht, en kan in redelijkheid als een voldoende onderbouwd attest van aanplakking aanvaard worden.

Uit de arresten van de Raad voor Vergunningen betwisting blijkt dat loutere verklaringen op eer geen afdoende bewijs zijn, en de Raad stuurt daarbij aan op een daadwerkelijke controle van de aanplakking door de gemeente: “Het behoort tot de taak van de gemeentelijke overheid om erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen na ontvangst van de vergunningsbeslissing en de nodige vaststellingen te doen met betrekking tot deze aanplakking en deze op te nemen in een attest van aanplakking. (Arrest nr. A/2014/0634 van 16 september 2014)”

In dit dossier gebeurde geen ‘onpartijdige’ controle door de gemeentesecretaris, maar is het attest van aanplakking enkel gebaseerd op door de begunstigde van de vergunning aangebrachte verklaring en foto zodat geheel binnen de rechtspraak van de Raad voor

Vergunningsbetwistingen, moet geoordeeld worden dat bij gebreke aan afdoende bewijs van correcte aanplakking, de beroepstermijn voor derden nog niet is beginnen lopen.

Het dossier bevat wel een foto aangaande een controle van deze aanplakking door de gemeente op 14 juli 2014. Hieruit blijkt echter zeer duidelijk dat de bekendmaking niet zichtbaar was vanop de openbare weg. Het bekendmakingsformulier werd opgehangen op een raam naast de inkomdeur van het restaurant, op ongeveer 5 m van de openbare weg, op privaat terrein, en bijgevolg niet zichtbaar of leesbaar.

Inmiddels heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eveneens zeer duidelijk vastgesteld dat de VCRO weliswaar enkel voorschrijft dat de aanplakking moet gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, maar dat de kennelijke redelijkheid vereist dat deze aanplakking vanop de openbare weg zichtbaar en leesbaar is. In casu is dit duidelijk niet het geval waardoor de aanplakking niet op correcte wijze heeft plaatsgevonden en de beroepstermijn niet is beginnen te lopen. Huidig beroep is derhalve tijdig ingediend.

Uit dit alles dient besloten dat het beroep ontvankelijk werd ingesteld.

2.5 Planologische overeenstemming

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

2.6 De goede ruimtelijke ordening

Voorliggende aanvraag heeft betrekking op beperkte verbouwingswerken bij een bestaand restaurant, dat hier reeds sedert het begin van de jaren '90 als een horecazaak wordt uitgbaat.

Deze aanvraag beoogt het wijzigen van de stijl van de gevel, het plaatsen van een veranda met een grootte van ca. 7 m², midden de voorgevel, en het plaatsen van een lamellendak boven het bestaande (aan de rechtse zijde beperkt uitgebreid tot aan de nieuw op te richten veranda) terras aan de straatzijde, dat een grootte heeft van 4 m op 10 m.

Het aanbouwen van een zeer beperkt verandavolume, midden een ten opzichte van de gevel inspringend gedeelte, en het restylen van de voorgevel, heeft geen enkele ruimtelijke invloed op de omgeving.

Doordat het restaurant uitgebreid wordt met een veranda, wordt volgens appellant, de capaciteit nog verhoogd, wat de hinder nog doet toenemen.

Deze veranda, met een grootte van 7 m², heeft echter enkel tot doel een vlottere interne circulatie in het restaurantgedeelte te bekomen. Appellant kan van deze ingreep geen enkele hinder ondervinden.

Een tweede deel van de aanvraag betreft de lamellen-overkapping bij het bestaande terras, een terras dat zich situeert aan de straatzijde bij de voorgevel van de al sedert de jaren '90 bestaande horecazaak op het perceel.

Dit terras bevindt zich op meer dan 30 m van de op het rechts aanpalende perceel en naar achter toe ingeplante woning van appellant, Fortenstraat 64, en wordt er van gescheiden door enerzijds de bebouwing van de horecazaak zelf en een ruime groenstrook.

Volgens appellant zal een overdekking van een terras langs de voorzijde van het perceel de hinder vergroten omdat klanten hierdoor langer buiten kunnen blijven zitten. De lawaaihinder die daarmee voor hem als aanpalende gepaard gaat, zeker op zomeravonden en in het weekend, verstoort volgens appellant zijn woonkwaliteit.

Het overkappen en aan de rechtse zijde beperkt over een breedte van 2 m uitbreiden van een bestaande terraszone, heeft geen invloed op de woning van appellant, temeer daar appellant vanaf zijn eigendom, noch woning, enig zicht heeft op de constructie op zich, noch op het terras.

De door appellant aangehaalde lawaaihinder door een later gebruik van het terras betreft geen stedenbouwkundige argumentatie. Hiervoor kan bij waarnemen van (lawaai)hinder door andere instanties opgetreden en gesanctioneerd worden.

Daarenboven kan het terras op vandaag even goed gebruikt worden.

Evenwel kan niet aanvaard worden dat een dergelijke, permanente constructies de voortuin komt in te nemen. Dit komt het straatbeeld niet ten goede, aangezien dit visueel gepercipieerd wordt als een uitbreiding van het gebouw richting straat.

Er kan ook hier niet worden aanvaard dat de destijds vanuit ruimtelijke overwegingen zeker verantwoord gekozen inplanting met voortuin verlaten wordt, en dat de voortuin voor een dergelijke oppervlakte bebouwd wordt met constructies die permanent blijven staan.

Dit tast de inplantingstypologie van dit pand onaanvaardbaar aan, ook al gaat het over een vrij open constructie.

Voorliggende aanvraag beoogt beperkte wijzigingen aan een bestaande, vergunde horeca-inrichting.

Deze aanpassingen wijzigen de verenigbaarheid van de taverne met de bestemmingsvoorschriften en met de goede ruimtelijke ordening niet en brengen de goede ruimtelijke ordening van de omgeving niet in het gedrang, op de overkapping na.

De draagkracht van het perceel wordt door de veranda van een zeer beperkt volume niet overschreden.

Appellant stelt dat op het plan horende bij de aanvraag veel meer niet vergunde maar wel vergunningsplichtige constructies vermeld staan dan volgens de beschrijvende nota aangevraagd worden zoals bv een grote metalen poort van 2,5 m hoog tussen het restaurant en de rechterperceelsgrens een koer in de bouwvrije zone, welke koer gebruikt wordt voor hinderlijke activiteiten zoals voor het opslaan van allerhande materiaal voor het leveren en ophalen van goederen als parkeerplaats voor brommers en moto's van personeel enz.

Het college van burgemeester en schepenen maakt in haar stedenbouwkundige vergunning van 30 juni 2014 geen enkele bemerking van het wederrechtelijk en zonder vergunning uitvoeren van vergunningsplichtige werken.

In voorliggende aanvraag wordt door de vergunningverlenende overheid enkel ruimtelijk beoordeeld worden wat het voorwerp van de aanvraag uitmaakt.

Het feit dat in voorliggende een vergunning wordt verleend voor de beperkte veranda en de restyling van de gevel, is geen vrijgeleide voor het realiseren van andere vergunningplichtige werken op het perceel. Hiervoor dient, indien deze zonder een vereiste stedenbouwkundige vergunning werden aangebracht, een aanvraag tot regularisatie te worden ingediend.

Of deze al dan niet ruimtelijk verantwoord zijn kan op dat moment worden overwogen.

2.7 Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het derdenberoep slechts gedeeltelijk voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend volgens het ingediende plan, mits naleving van de voorwaarden opgelegd door de brandweer.

De terrasoverkapping dient uit de vergunning te worden gesloten.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep en het belang van de verzoekende partij

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. De verzoekende partij doet als aanvrager blijken van afdoende belang. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep en schending artikel 55, eerste lid Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan het vereiste opschrift “verzoek tot (...)”, voorgeschreven door artikel 55, eerste lid Procedurebesluit. De verwerende partij kan niet weten wat de verzoekende partij precies van de Raad vordert, zodat zij geen nuttig verweer kan voeren en in haar rechten van verdediging wordt geschaad.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot het besluit dat “de oorspronkelijke vergunning diende aldus geenszins deels geweigerd ... (te worden)”. Hieruit blijkt volgens de verwerende partij niet wat het voorwerp van de vordering voor de Raad is. De verzoekende partij lijkt aan de Raad een nieuwe beoordeling van de vergunning te vragen, terwijl de Raad daartoe niet bevoegd is.

2.

De verzoekende partij stelt dat zij in haar verzoekschrift vraagt om haar verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing teniet te doen. Er is wel degelijk voldaan aan artikel 55, 1° Procedurebesluit.

Beoordeling door de Raad

1.

De titel van het verzoekschrift is “*verzoekschrift tot hoger beroep*”. Verder stelt de verzoekende partij dat zij “*volgende bezwaren/grievens over te maken nopens de beslissing dd. 28/4/2016 van de Deputatie Oost-Vlaanderen, waarbij (deels) een vergunning werd verleend voor het aanbouwen van een veranda en restylen van de gevel te...*”. Op de laatste pagina van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij wel het volgende: “*...de kwestieuze beslissing van de deputatie moet worden tenietgedaan.*”

Het bovenstaande kan niet anders begrepen worden dan dat de verzoekende partij de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing van de verwerende partij van 28 april 2016. De verwerende partij kan niet bijgetreden worden in haar stelling dat haar rechten van verdediging zijn geschonden.

De exceptie wordt verworpen.

2.

De verzoekende partij stelt wel verder in haar besluit op de laatste pagina van het verzoekschrift het volgende:

“ ...

De goede ruimtelijke ordening komt in geen geval in het gevaar.

De oorspronkelijke vergunning diende aldus geenszins deels geweigerd op grond van artikel 4.3.1 §1 en §2 VCRO.

...”

Overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO doet de Raad als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van, onder meer, vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het verlenen of weigeren van een vergunning.

De Raad is enkel bevoegd om een vergunningsbeslissing te vernietigen die strijdig is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en het komt aan een verzoekende partij toe om in haar verzoekschrift middelen te ontwikkelen die deze onregelmatigheid van de bestreden beslissing aantonen.

Het komt de Raad niet toe om in de plaats van het vergunningverlenend bestuursorgaan te onderzoeken of een vergunning al dan niet kan verleend worden. Hij kan enkel nagaan of het vergunningverlenende bestuursorgaan bij de uitoefening van haar bevoegdheid binnen de grenzen van de wettigheid is gebleven.

In zoverre de verzoekende partij, naast de vernietiging, ook de Raad verzoekt om vast te stellen dat de oorspronkelijke vergunning geenszins deels geweigerd kon worden, is de exceptie gegrond.

C. Schending van artikel 15, eerste lid, 4° Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift geen duidelijke middelen bevat. De rechten van verdediging van de verwerende partij worden geschonden.

De middelen zijn onontvankelijk wegens strijdigheid met artikel 15, eerste lid, 4° Procedurebesluit.

2.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat het verzoekschrift wel degelijk een uiteenzetting van de feiten en de ingeroepen middelen bevat, onder punt 2.a en b.

Beoordeling door de Raad

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift de ingeroepen middelen bevat.

Een middel moet minstens bestaan uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens de verzoekende partijen wordt geschonden.

In het eerste middel stelt de verzoekende partij dat het administratief beroep laattijdig werd ingediend. De verzoekende partij verwijst naar artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO. Dit betreft duidelijk een ontvankelijk middel in de zin van artikel 15, 4° Procedurebesluit.

Uit het verweer van de verwerende partij, waar zij stelt dat het administratief beroep wel tijdig is omdat het dossier enkel een verklaring op een bevel bevat, blijkt duidelijk dat zij het verzoekschrift ook in die zin geïnterpreteerd heeft en dat de door haar aangevoerde exceptie haar niet verhinderd heeft om een repliek te formuleren.

Het verzoekschrift bevat minstens één ontvankelijk middel.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO.

De beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd genomen op 30 juni 2014. Volgens de verzoekende partij vond de aanplakking plaats op 4 juli 2014. De verzoekende partij verwijst naar de verklaring 'startdatum aanplakking' en de foto waarop te zien is dat de vergunning uithangt. Het beroep werd pas ingesteld op 1 februari 2016 en is dus volgens de verzoekende partij laattijdig.

De stukken in het dossier vormen volgens de verzoekende partij een in redelijkheid aanvaardbaar bewijs van het daadwerkelijk leesbaar aanplakken van de vergunningsbeslissing.

De bewering dat het perfect mogelijk is dat de verzoekende partij de aanplakking heeft uitgevoerd, een foto neemt, om onmiddellijk daarna de aanplakking te verwijderen, om zo de mogelijkheid dat een beroep tegen de vergunning wordt ingesteld te minimaliseren, is niet ernstig. Ook een controle ter plaatse door de gemeensecretaris, of diens gemachtigde, kan niet vermijden dat de vergunninghouder nadien de aanplakking zou verwijderen.

Het dossier bevat wel degelijk een foto aangaande de controle van de aanplakking door de gemeente op 14 juli 2014.

De aanplakking was bovendien wel degelijk vanop de openbare weg leesbaar en zichtbaar. Op de foto is een weerspiegeling te zien van een wagen, geparkeerd op diezelfde openbare weg. Er hing ook een kopie van de aanplakking tegen de poort aan de straatzijde. De beroepstermijn is dus begonnen lopen waardoor het beroep onontvankelijk is.

De verzoekende partij verwijst nog naar stukken waaruit blijkt dat de tussenkomende partij werd betrokken bij het overleg over de plannen. Het is weinig ernstig om nadien te stellen dat er geen aanplakking gebeurde of dat de tussenkomende partij als directe buur geen kennis had van de vergunde werken. De vergunning werd verleend naar aanleiding van plannen die mede tot stand gekomen zijn op basis van de opmerkingen van de tussenkomende partij zelf. Er werd nadien nog

een bijkomend akkoord afgesloten met de tussenkomen de partij met betrekking tot een vriescel, op basis van een plan waarop de vergunde werken expliciet waren opgenomen.

De verzoekende partij stelt dat een fout van de gemeente die haar decretaal opgelegde taak met betrekking tot de aanplakking niet naar behoren heeft uitgevoerd, niet aan haar ten laste kan worden gelegd.

De verzoekende partij verwijst naar de verklaring op eer en naar de foto's die de correcte aanplakking aantonen. Ook verwijst de verzoekende partij naar twee getuigenverklaringen van derden, die bevestigen dat de aanplakking correct is gebeurd. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar stuk nr. 17. De aannemer die de oude toegangspoort aan de straatzijde heeft verwijderd is formeel: hij heeft een kopie van de uithanging aan een hek aan de straatzijde gehangen. Een derde, die een schadegeval heeft gehad met zijn wagen ter hoogte van het restaurant, bevestigt dat de kopie van uithanging wel degelijk aan de straatzijde werd aangebracht, omdat het hek met uithanging op zijn wagen is beland. De aanplakking werd wel degelijk ook op de poort aan de straatzijde gedaan en was dus vanop de openbare weg leesbaar en zichtbaar.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat de verzoekende partij enkel opportu niteitskritiek geeft en geen wettigheidskritiek.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen. Het dossier bevat enkel een verklaring op eer en een foto waaruit niet eenduidig blijkt dat de aanplakking zichtbaar en leesbaar was vanop de openbare weg. Het gegeven dat de werken zichtbaar zouden gestart zijn, heeft geen belang. De verwerende partij heeft terecht geoordeeld dat de beroepstermijn voor het administratief beroep niet rechtsgeldig is beginnen lopen en dat het administratief beroep tijdig was.

3.

De tussenkomen de partij stelt dat blijkens artikel 4.7.19, §2 VCRO de gemeentesecretaris er over moet waken dat tot aanplakking wordt overgegaan. De gemeente moet erover waken dat het attest van aanplakking gebaseerd is op een eigen verklaring en vaststelling en niet enkel op een verklaring op eer, afgelegd door de vergunninghouder. Er blijkt niet aan deze vereiste voldaan te zijn: in het administratief dossier bevindt zich geen attest van aanplakking. Dit wordt niet betwist. Het dossier bevat enkel een verklaring op eer van de verzoekende partij, hetgeen niet volstaat.

In het administratief dossier bevindt zich een foto genomen door de gemeente op 14 juli 2014, waaruit blijkt dat de bekendmaking niet zichtbaar is en niet leesbaar vanop de openbare weg: het betreft twee papieren die werden aangeplakt op een raam naast de inkomdeur van het restaurant, op ongeveer vijf meter van de openbare weg, op privaat terrein. Zelfs op de foto is het volgens de tussenkomen de partij niet te zien dat het om het modelformulier met de bekendmaking van de vergunningsbeslissing gaat, laat staan dat de datum van de start van de aanplakking te zien is of gelezen kan worden vanop de straat. De kennelijke redelijkheid vereist dat de aanplakking vanop de openbare weg zichtbaar en leesbaar is.

Het is volgens de tussenkomen de partij niet relevant dat de tussenkomen de partij voordien reeds kennis zou hebben gehad van het feit dat een vergunning werd afgeleverd. Het ogenblik van effectieve kennisname van de vergunningsbeslissing doet de beroepstermijn niet lopen maar enkel een correcte aanplakking overeenkomstig artikel 4.7.19, §2 VCRO.

De tussenkomen de partij betwist bovendien dat zij op de hoogte was van het gegeven dat door het college een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd was. Het feit dat partijen in gesprek zijn

gegaan op een bepaald ogenblik bewijst nog niet dat de tussenkomende partij ook kennis kreeg van het feit dat een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd was, laat staan dat zij die vergunningsbeslissing zelf kende. Uit de stukken blijkt dat de tussenkomende partij alleen werd gecontacteerd omtrent de plaatsing van een koel- en vriescel in de bouwvrije strook tussen beide eigendommen, terwijl dit niet het voorwerp uitmaakte van de bestreden beslissing.

De tussenkomende partij heeft ook geen enkel plan voor akkoord ondertekend en de uiteindelijke constructie werd veel groter en dichter bij de perceelsgrens gebouwd dan voorgehouden, zodat hieromtrent zeker geen akkoord bestond.

Er wordt geen bewijsstuk geleverd van de bewering dat er ook een aanplakking zou geweest zijn ter hoogte van de straat tegen de poort. Er wordt in het verzoekschrift gesproken over een stuk 17 dat twee getuigenverklaringen van derden zou bevatten, doch de inventaris maakt geen melding van dit stuk. De tussenkomende partij meent dat deze twee getuigenverklaringen toch niet voldoende zijn, omdat het vreemd is dat de verzoekende partij deze niet tijdens de administratieve beroepsprocedure bezorgd heeft op het ogenblik dat er werd gediscussieerd over de ontvankelijkheid. Op het ogenblik dat de verzoekende partij een bewijs van aanplakking heeft bezorgd aan de gemeente, werd door de verzoekende partij enkel een foto overgemaakt van de aanplakking op het vensterraam en niet van een aanplakking ter hoogte van de poort. De gemeente zelf heeft op 14 juli 2014 ook enkel een foto genomen van de aanplakking op het vensterraam en niet van de poort.

Quasi gelijktijdig met de bestreden beslissing liep er een tweede vergunningsprocedure voor het plaatsen van een nieuwe elektriciteitscabine. Deze werd wel ter hoogte van de straat bekendgemaakt. Het kon evengoed deze bekendmaking zijn die aan de poort was aangehangen.

4.

De verzoekende partij voegt niets toe aan haar wederantwoordnota maar brengt wel een stuk nr. 3 bij, bestaande uit drie “verklaringen”, daterend van 28 juni 2016, van 6 juni 2016 en van 30 juni 2016.

5.

De verwerende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

6.

De tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting nog dat bij de wederantwoordnota “plots” drie getuigenverklaringen worden gevoegd, die volgens de tussenkomende partij echter waardeloos zijn.

Volgens het inleidend verzoekschrift zou er sprake zijn van twee getuigenverklaringen: uiteindelijk wordt de tweede getuigenverklaring van de persoon die de toegangspoort op zijn wagen zou hebben gekregen niet bijgebracht, omdat de betrokkene blijkbaar toch niet bereid was om te getuigen.

De correctheid en objectiviteit van de bijgebrachte verklaringen moet volgens de tussenkomende partij sterk in twijfel getrokken worden.

Volgens de tussenkomende partij is de getuigenverklaring van de aannemer niet correct: deze zou de poort verwijderd hebben in juni voor de buitenaanlegwerken en eind oktober 2014 de zwarte ijzeren poort teruggehangen hebben, doch op de foto van de gemeente van 14 juli 2014 is te zien dat de oprit nog intact is zodat daar nog geen buitenaanlegwerken werden uitgevoerd, dat de bestaande ijzeren poort nog aanwezig is en er geen tijdelijk werfnadarhekwerk hangt, in

tegenstelling tot wat de aannemer beweert. Op de foto zijn geen bordjes te zien en de poort is lichtgrijs in plaats van zwart.

De tweede getuigenverklaring is volgens de tussenkomende partij geen objectieve getuigenverklaring omdat deze betrokkene nauwe banden heeft met de verzoekende partij. Deze verklaring die stelt dat de aanplakking voor de renovatiewerken op de grijze ijzeren poort hing, is bovendien in tegenstrijd met de verklaring van de aannemer, die stelt dat hij de poort verwijderd had. Deze aanplakking is niet te zien op de foto van de gemeente.

De derde getuigenverklaring verwijst naar een gele affiche, terwijl het bekendmakingsformulier van de afgifte van de vergunning een wit blad betreft.

De tussenkomende partij verwijst tot slot naar rechtspraak waarin wordt geoordeeld dat een aanplakking op een poort die occasioneel open staat, niet afdoende is omdat de aanplakking hierdoor niet steeds duidelijk zichtbaar is en leesbaar is.

Beoordeling door de Raad

1.

Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij het administratief beroep van de tussenkomende partij ten onrechte ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij meent dat het administratief beroep laattijdig is ingediend. Ze betwist de vaststelling door de verwerende partij dat er geen regelmatige aanplakking zou zijn gebeurd van de mededeling van de door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning.

2.

De tussenkomende partij is een derde belanghebbende voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

De Vlaamse regering heeft nog geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid die voorzien is in artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO om aanvullende inhoudelijke of vormelijke vereisten op te leggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

Artikel 4.7.19, §2 VCRO bepaalt dat de aanplakking dient te gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, waarbij in redelijkheid dient aangenomen te worden dat vermelde aanplakking zichtbaar en leesbaar dient te zijn vanaf de openbare weg.

De regelmatige (vanaf de openbare weg voldoende zichtbare en leesbare) aanplakking op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft gedurende de voorgeschreven termijn van dertig dagen is van essentieel belang om de rechten van derde belanghebbenden te vrijwaren. Het betreft voor hen in beginsel de enige kennisgeving inzake het bestaan van een stedenbouwkundige vergunning, terwijl ze slechts beschikken over een vervaltermijn van dertig dagen om desgevallend administratief beroep in te stellen.

De memorie van toelichting van het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid (*Parl. St. VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, p. 181*) stelt dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit wordt "gesanctioneerd" door middel van de beroepstermijnenregeling. De sanctie op een onregelmatige aanplakking is dat de termijn van beroep geen aanvang neemt.

3.

In zoverre de verzoekende partij als aanvrager van de vergunning de vaststelling in de bestreden beslissing van de onregelmatigheid van de aanplakking betwist, draagt zij in beginsel de bewijslast terzake. Zij moet aantonen, dan wel aannemelijk maken, dat de aanplakking door haar als aanvrager correct werd uitgevoerd in overeenstemming met artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO.

Het attest van aanplakking vormt een belangrijk bewijsmiddel om de datum van aanplakking aan te tonen, maar deze datum kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij moeten worden geëvalueerd.

Volgens de verwerende partij omvat het dossier enkel een door de aanvrager voorgelegde verklaring 'startdatum aanplakking' van 4 juli 2014 met foto waarop te zien is dat de vergunning uithangt. Het dossier bevat ook een controle van de aanplakking door de gemeente op 14 juli 2014 met een foto. Volgens de bestreden beslissing bevat het dossier ook een attest van aanplakking "enkel gebaseerd op door de begunstigde van de vergunning aangebrachte verklaring en foto", doch het administratief dossier zoals het werd neergelegd door de verwerende partij bij de Raad bevat geen attest van aanplakking.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er een verklaring 'startdatum aanplakking' werd opgesteld, ondertekend op 4 juli 2014, met een foto van de aanplakking. Hieruit blijkt dat er een aanplakking was achter het raam naast de inkomdeur van het restaurant. De ondertekende verklaring 'startdatum aanplakking' vermeldt:

" ...

Hierbij stel ik u op de hoogte dat op 04/07/2014 (datum) de bekendmaking is uitgehangen op (plaats van aanplakking) Fortenstraat 62 Waasmunster.

...

Ik verklaar hierbij dat de bekendmaking gedurende een onafgebroken periode van 30 kalenderdagen die ingaat de dag na deze van de aanplakking op dezelfde plek en goed zichtbaar en leesbaar blijft uithangen en dat ik elke onregelmatigheid onmiddellijk en uit eigen beweging meld aan de gemeente.

" ...

Er bevindt zich ook een document van 11 augustus 2014 dat de werken zijn aangevat op 12 augustus 2014. Verder bevat het administratief dossier ook een foto van de aanplakking gemaakt

door de gemeente tijdens een controle op 14 juli 2014. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

De vraag of de aanplakking in kwestie voldoende zichtbaar was vanaf de openbare weg, betreft in belangrijke mate een feitelijke aangelegenheid. De Raad dient daarbij na te gaan of de verwerende partij op grond van de juiste feitelijke gegevens en in alle redelijkheid tot de beslissing is gekomen dat de aanplakking niet voldoet aan de gestelde vereisten.

De verwerende partij meent dat uit de foto's blijkt dat de bekendmaking, achter het raam naast de inkomdeur van het restaurant, niet zichtbaar en leesbaar is vanaf de openbare weg. De Raad kan deze beoordeling bijtreden. Uit de plannen blijkt dat de voorgevel van het restaurant waar de inkomdeur en het raam waar de aanplakking is gebeurd, meer dan vijf meter van de grens met het openbaar domein gelegen is. Uit de foto's en uit de plannen blijkt dus dat de verwerende partij op grond van de voorliggende feitelijke gegevens en in alle redelijkheid tot de beslissing is kunnen komen dat dit raam niet voldoende dicht bij de openbare weg gelegen is opdat de aanplakking leesbaar kan zijn vanaf de openbare weg.

De verzoekende partij slaagt er niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat de aanplakking achter het raam zichtbaar en leesbaar was vanaf de openbare weg. Dat op de foto bij de verklaring 'startdatum aanplakking' een weerspiegeling te zien is van een op de openbare weg geparkeerde auto, toont de kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van het gebrek aan leesbaarheid van de mededeling niet aan.

4.

De verzoekende partij stelt dat er ook een aanplakking gebeurde tegen de poort aan de straatzijde. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar "twee getuigenverklaringen van derden" die zouden vervat zitten in "stuk nr. 17". Er werden echter geen stuk nr. 17 of getuigenverklaringen bij het verzoekschrift gevoegd.

Bij de wederantwoordnota worden drie getuigenverklaringen gevoegd.

De Raad wijst er op dat overtuigingsstukken die de uiteenzetting van de middelen ondersteunen, gevoegd dienen te worden bij het verzoekschrift. Er anders over oordelen zou een schending betekenen van het tegensprekelijk karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de andere partijen. Het voorgaande kan evenwel niet beletten dat een verzoekende partij met haar wederantwoordnota de Raad kan inlichten over nieuwe relevante gegevens of stukken, waarover zij niet beschikte of niet kon beschikken op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift.

De tweede getuigenverklaring dateert van 6 juni 2016, dit is voordat het verzoekschrift werd ingediend bij de Raad. Het blijkt niet dat de verzoekende partij niet beschikte over dit stuk bij het indienen van het verzoekschrift. Dit stuk wordt dan ook uit de debatten geweerd.

De twee volgende verklaringen konden blijkbaar slechts worden opgesteld tijdens de procedure bij de Raad. Tijdens de administratieve beroepsprocedure werden deze getuigenverklaringen niet bijgebracht. De verwerende partij kon er bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen rekening mee houden. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij niet kon beschikken over deze getuigenverklaringen ten tijde van het administratief beroep of zelfs ten tijde van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad. Het is kennelijk onredelijk om te wachten met het opstellen en indienen van getuigenverklaringen tot het indienen van de wederantwoordnota. Hierdoor worden eveneens de rechten van verdediging van de andere partijen in het gedrag gebracht. De twee overige getuigenverklaringen worden eveneens uit de debatten geweerd.

De verzoekende partij slaagt er niet in om te bewijzen dat er ook een aanplakking heeft plaatsgevonden aan de poort aan de straatzijde.

5.

De verzoekende partij verwijst nog naar onderhandelingen met de tussenkomende partij in die periode, waaruit zou blijken dat deze laatste op de hoogte was en zelfs akkoord zou gaan met de aangevraagde werken. Het loutere, niet bewezen feit dat de tussenkomende partij mogelijks kennis had van de vergunningsaanvraag doet de beroepstermijn niet lopen: artikel 4.7.21, §3 VCRO stelt als enige voorwaarde dat de beroepstermijn van dertig dagen begint te lopen de dag na deze van aanplakking.

Ten overvloede blijkt niet uit de stukken dat de tussenkomende partij op de hoogte was van de vergunning die op 30 juni 2014 door het college van burgemeester werd verleend en blijkt evenmin dat hieromtrent een akkoord werd afgesloten. Er worden enkel mails bijgevoegd waarin om een akkoord wordt gevraagd voor het plaatsen van een vriescel, doch er wordt geen bewijs bijgebracht dat de tussenkomende partij een akkoord heeft afgesloten met de verzoekende partij, laat staan dat bewezen wordt dat hiermee een akkoord voorligt over het voorwerp van de vergunning.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel stelt de verzoekende partij dat zij de visie van de verwerende partij niet kan bijtreden met betrekking tot het uitsluiten van de terrasoverkapping. Het overkappen en aan de rechtse zijde beperkt over een breedte van twee meter uitbreiden van een bestaande terraszone heeft geen enkele invloed op de woning van de tussenkomende partij. De tussenkomende partij heeft volgens de verzoekende partij geen enkel zicht op de constructie, noch op het terras. De lawaaihinder die de tussenkomende partij heeft ingeroepen betreft geen stedenbouwkundige argumentatie.

De draagkracht van het perceel wordt door de veranda van een zeer beperkt volume niet overschreden.

De verzoekende partij is het niet eens met de beoordeling van de verwerende partij dat de terrasoverkapping uit de vergunning moet gesloten worden. Deze overkapping levert immers minder hinder op, omdat dit een extra beschermlaag is tegen de beweerde geluidsoverlast. Zonder overkapping heeft het beweerde lawaai meer vrij spel dan met de overkapping. De verzoekende partij stelt dat zij ook gekozen heeft voor de duurdere overkapping met lamellen in plaats van met een zeildoek te werken.

De keuken sluit zowel winter als zomer om 22 uur. De beweringen van de tussenkomende partij in haar bezwaarschrift zijn dan ook volkomen ongegrond volgens de tussenkomende partij.

De verzoekende partij wijst op foto's uit het verleden en begrijpt niet waarom een dergelijke constructie het straatbeeld dan wel ten goede zou zijn gekomen. Het is voor de verzoekende partij onbegrijpelijk dat nog de mogelijkheid werd aangeboden om het vergunde terras vooraan niet te overspannen en met een zeildoek te werken doch dat er uiteindelijk wordt verkozen om strikt volgens de afspraken en op basis van de daarvoor verkregen vergunning toch de duurdere

overkapping met lamellen dak uit te voeren en dat de vergunning in beroep op dit punt wordt ingetrokken. De verzoekende partij voelt dit aan als een afstraffing.

2.

De verwerende partij stelt dat dit middel enkel een opportunitetskritiek betreft. De verzoekende partij slaagt er niet in om de kennelijk onredelijkheid of de juridische onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat zij het niet eens is met de mening van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en dat de beweringen van de tussenkomende partij ongegrond zouden zijn. Ook toont de verzoekende partij niet aan dat de toetsing van de aanvraag aan de goede ruimtelijke ordening op onzorgvuldige wijze zou gebeurd zijn.

3.

De tussenkomende partij voegt hier nog aan toe dat het middel manifest onontvankelijk is omdat de verzoekende partij nalaat om aan te duiden welke regelgeving of beginselen zij geschonden acht. De verzoekende partij vraagt bovendien om een opportunitetsbeoordeling.

De overdekking geeft wel degelijk meer hinder voor de omwonenden, omdat een dergelijke constructie het mogelijk maakt dat men tijdens de zomermaanden veel meer klanten kan bedienen en omdat de lawaaihinder hierdoor langer aansleept omdat de klanten de mogelijkheid hebben om langer buiten te blijven zitten. Dit element was echter voor de verwerende partij niet doorslaggevend zodat het verweer van de verzoekende partij volgens de tussenkomende partij elke relevantie mist. Voor de verwerende partij is een overdekte constructie in de voortuinstrook niet aanvaardbaar omdat dit de goede ruimtelijke ordening in het gedrang brengt. De verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid van deze overweging in de bestreden beslissing niet aan. De verwijzing naar de voordien bestaande constructie met zeildoeken is niet dienend, aangezien hiervoor nooit een vergunning was afgeleverd. Ook het feit dat de verzoekende partij zich aan de plannen heeft gehouden, is niet relevant. De verzoekende partij heeft op eigen risico de werken uitgevoerd.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij dat de toetsing aan de goede ruimtelijke ordening kennelijk onzorgvuldig is en dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, niet afdoende gemotiveerd en niet consistent is.

De verzoekende partij stelt dat een dergelijke constructie in de voortuin er altijd al gestaan heeft.

De verzoekende partij stelt ook dat niet de gehele oppervlakte van de voortuin wordt volgebouwd, het betreft immers een open constructie. De bestaande zeildoekoverkapping was sterk onderhevig aan vervuiling en gaf niet de beoogde uitstraling, wat wel het geval is met de lamellenoverkapping. De inplanting met voortuin en terras blijft dezelfde als voorheen. De verzoekende partij stelt dat de motivering die de verwerende partij geeft niet afdoende is *“nu zij niet aantoont dat de inplantingstypologie onaanvaardbaar wordt aangetast, waardoor de goede ruimtelijke ordening zou worden verstoord, en waarom zij meent dat de gekozen inplanting met voortuin verlaten wordt”*.

De feitelijke gegevens die de verwerende partij vermeldt verantwoorden volgens de verzoekende partij niet afdoende waarom het aangevraagde niet overeenstemt met de goede ruimtelijke ordening. De verwerende partij moet dat met voldoende concrete en controleerbare argumenten aantonen. De verzoekende partij besluit dat een aantal vage bepalingen niet volstaan als afdoende motivering. De verwerende partij geeft zelf aan dat de constructie een zeer open constructie is, waardoor zij aangeeft dat de inplanting *an sich* niet gewijzigd wordt. De motivering in de bestreden beslissing is inconsistent.

5.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting benadrukt de tussenkomende partij nog dat de verwijzing naar de voordien bestaande constructie met zeildoeken die hetzelfde effect op het straatbeeld zou hebben, hetgeen voor het eerst in de wederantwoordnota wordt uitgewerkt, niet dienend is omdat uit een illegale toestand geen rechten geput kunnen worden. Het is niet omdat wat er nu gebouwd werd vergelijkbaar is met of zelfs beter is dan het voorgaande, dat het ook aanvaardbaar is.

Beoordeling door de Raad

1.

De tussenkomende partij voert aan dat het middel onontvankelijk is aangezien de verzoekende partij nalaat om aan te duiden welke regelgeving of beginselen zij geschonden acht en integendeel een opportuniteitsbeoordeling vraagt, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Artikel 15, 4° Procedurebesluit bepaalt dat een verzoekschrift een omschrijving van de feiten en de middelen moet bevatten. Een middel moet de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur bevatten, alsook een omschrijving van de wijze waarop de desbetreffende regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoekende partijen geschonden worden. Het inhoudelijk bekritisieren van een vergunningsbeslissing zonder een “onregelmatigheid” aan te voeren, kan niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel. Om ontvankelijk te zijn moet in een middel overigens niet enkel een “onregelmatigheid” worden aangevoerd, maar moet tevens uiteengezet worden op welke wijze de vergunningsbeslissing de regelgeving, voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

2.

De verzoekende partij stelt enkel dat zij het niet eens is met de bezwaren van de tussenkomende partij en de beoordeling in de bestreden beslissing. Zo zou de overkapping juist minder lawaaihinder veroorzaken en werd er voor gekozen om niet met een zeildoek maar met een duurdere overkapping te werken.

De verzoekende partij geeft zodoende aan dat zij het inhoudelijk niet eens is met de beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij, doch zij laat na om aan te geven welke bepalingen of beginselen er door de verwerende partij zouden zijn geschonden.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter weergeven van een eigen visie van een goede ruimtelijke ordening, zonder aan te geven om welke reden de bestreden beslissing onwettig zou zijn. De verzoekende partij stuurt met haar grieven enkel aan op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning.

De Raad beschikt enkel over een wettigheidstoezicht en kan zich niet uitspreken over de opportuniteit van de bestreden beslissing. De Raad kan zijn beoordeling van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van deze van het bestuur.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij toe welke schending zij bedoelt en stelt zij ook dat de bestreden beslissing op enkele punten kennelijk onredelijk is en niet afdoende gemotiveerd. Deze argumentatie kan niet voor het eerst op ontvankelijke wijze in de wederantwoordnota opgeworpen worden.

De exceptie van de tussenkomende partij is gegrond.

3.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet kan verwijzen naar de bestaande zeildoek-overkapping om de kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van de verwerende partij aan te tonen.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing als reden om een permanente constructie in de voortuin te weigeren dat er afbreuk wordt gedaan aan het straatbeeld omdat dit visueel gepercipieerd wordt als een uitbreiding van het gebouw richting de straat. Dat er zich vroeger een zeildoek-constructie bevond, is dan ook niet relevant. Dat de verwerende partij stelt dat het een “vrij open constructie” duidt niet op een tegenstrijdigheid: zelfs ondanks het feit dat het een open constructie betreft, is de verwerende partij van oordeel dat een permanente constructie, al dan niet open, niet aanvaardbaar is in de voortuin. De verzoekende partij toont de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van deze beoordeling niet aan.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Johan DEDONCKER is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 13 februari 2018 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO